

Лошо нѣщо е да ся помѣта нѣкой отъ начала-та си когато сѣмъ

МАКЕДОНИЯ излиза за сега веднѣжъ на недѣлѣтъ въ сѣботѣ. — Цѣна придѣла- тена за годишъ 4 бѣли меджидѣта за въ Цариградъ, а петъ за по възъ на всѣхъ — за шестъ мѣсеца 2 1/2 за въ Цариградъ, а за по възъ на всѣхъ 3. — За три мѣсеца 1 1/2 бѣло меджидѣ за всѣхъ.

Писма не освободены отъ пощенскъ платж и нарѣчанія за вѣстникъ не сѣдружены въ придѣла-тъ не сѣ приемж.

МАКЕДОНИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА НАРОДА

Κακὸν πρῶτα νὰ σαλευῖ τις ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ, δὲν εἶναι ὀρθοί.

Подписка-та на спомоществованіята ста- ва въ Цариградъ при Редактора и издателя на **МАКЕДОНИЯ** П. Р. Славейкова при Одувъ-Канѣ № 68. Статии и писма за об- щеполезны работы помѣстватъ ся безъ пла- тѣ, а за частны извѣстїи плаща ся по 2 гр. редѣтъ, а кога си повтори по грошъ.

Подписка на спомоществованїя спаватъ при опредѣлять по възъ настоятели, които и отговарятъ за вѣстникъ.

Г-нъ С. Увалиевъ подарява петъ екзем- плара годишно теченіе отъ **Македонїя**, които оставя на расположеніе на да ги рас- пратимъ въ даръ дѣто выедемъ за нѣсно. Нѣй предоставямы на Българското Чита- лище въ Цариградъ да назначи мѣстата за испращаніе на тѣзи подароци, за които отъ своѣхъ странж и отъ странж на народа си еврѣчно благодаримъ **Г-ну Увалиеву**.

— Тѣсно Благородіе Братія Теодорови въ Тулжъ подновяватъ ланскитъ си подаро- цы по едно годишно теченіе отъ **Македонїя** за селата: Жеравна, Ичора, Градецъ, Мьдвенъ, и Катунѣца.

— Негово Излѣстество зетъ имъ Доктора Пандели Минчевъ (изъ Търново) подарява петъ годишни екземплара отъ **Македонїя**, назначени по усмотреніе дѣто има нѣсно. — Назначеніе то и на тѣзи листове възлагамъ нѣй такожде на Българското читалище въ Цариградъ.

— Госп. Н. Ц. Вазовъ подарява едно годиш- но теченіе отъ **Македонїя**, за Девиче- жото училище въ Сопотъ.

НАШАТА ТЪРГОВИЯ.

Съ статїята, който помѣстимъ въ нѣжнѣтъ си брой подъ заглавіе: **МИ- ШЛОТО, СЕГАШНОТО И БЪДУЩЕТО**, нѣй казахимъ, че единъ народъ за да бѣде рипознатъ като народъ трѣба да има и- сторїя; че народъ съ исторїя има не- отънѣ главнѣ тенденцїи или теженїе, кое- то движи вситъ неговы дѣйствїя, и най- ослѣ че единъ народъ, за да има здра- вѣ и добро бѣдущѣ, трѣба да е снаб- денъ съ сгодно географическо положенїе.

Въ тѣзи кратки думы неказанъ е духъ- на държавнѣтъ организъмъ на единъ народъ; показани сѣ неговы теженїя и стремленїя отъ вѣнка както и отъ вѣтрѣ. Всякой народъ долѣтъ съ вѣншнѣтъ си интїкъ гледа да отгласне вѣншнїята и еменїята на чуждытъ народы, които, отъ дѣ завѣржѣтъ тичатъ и трѣсѣтъ ся пакхнѣтъ въ вѣтрѣшность-тъ му, що отъ другъ странъ възбужда и дава вѣтъ и теченїе на собственнѣтъ си си- подига търговїята си, обогатява ся просвѣщава си; съ единъ думъ заякну- и възбужда за да може мѣжкы да ясно папдателнѣтъ и да запази свойтъ.

Бзи двѣ кыткы правятъ заедно единъ ецъ — вѣншнѣтъ на исторїята. Съ такъвъ случай природно нѣщо е всякой народъ гледа по-напрѣдъ да вѣне отъ себе си чуждытъ вѣншнїя и еста, а че тогазы да мысли и за вто- рѣ си цѣль чрѣзъ който да положи вѣнъ на здравѣ и добрж за него бѣднѣтъ. Тѣшнѣлно е за насъ като можемъ да вѣтъ за тѣзи си думы единъ два прѣ- нѣ примѣры отъ животъ-тъ на на- Българскїй народъ и то сега при о му още възражданїе.

Первж зорж още на просвѣщенїето въ, при първото потропанїе на прѣ- вѣншнїята, наченжты отъ незабвеннаго аны Махмуда, нашнѣтъ бащи прибрѣ- да сѣ обадятъ противу съснїтел- вѣншнїе на грѣцнѣтъ у насъ, и о- тѣ нашъ завѣтъ да сѣ трудимъ да вѣтъ отъ народѣтъ си тѣзи напасть, отгърѣнемъ отъ това поодающе грѣ- пнѣ, което бѣше близу да ны све- грѣбъ.

Кажемы чо нѣй непрѣрѣжмы за- па отцѣтъ си, и отъ толкозы го- та самъ до сега не нѣе было дру- тата освѣтъ да сѣ мѣжнѣтъ какъ естѣ грѣцнѣтъ отъ лѣжнѣтъ си.

Добрѣ чо ще останемъ ли тѣй въ- ся запнѣвамы все сѣтъ тойжъ въ- Не ще ли покажемъ вече единъ в сѣмы го свѣрнѣтъ, и да обрѣ- жимане и на другы още нѣжды въ вѣншнѣтъ нѣй животъ? Не

за насъ си, отъ колкото дѣто сѣмы дрън- ками и дрънкамы още все за гърцѣтъ?

Нашето вѣтрѣшно състоянїе, разстро- еното положенїе на земѣтъ нѣ, безброй- нѣтъ моралны и матерїалны прѣдпрїятїя, които една млада крѣпка и пѣлна сѣжнѣ- вѣтъ земля има да прѣдпрїема въ първнѣтъ полнѣтъ кѣмъ напрѣдокѣтъ си. Его рабо- ты върху които трѣба нѣй вече да обрѣ- немъ вниманїе: въ тѣхъ лежи широко по- ле за борбѣ и дѣятелность на юнѣтъ Бъл- гарскы умове.

Нѣй вѣншнѣ и особено нашнѣтъ млади трѣба да сѣ въздушеватъ съ сѣжнѣтъ бо- дрость, дързость и стремителность въ и- зучаванїето и свладѣнїето и на тѣзи та- кожде чистонародны вѣпросы, както и въ черковнѣтъ-тъ, който вече можемъ да брѣнѣтъ за свѣршенѣ.

Врѣме сѣ, а и нѣжда е да обрѣнемъ вни- манїе върху обработанїето на земѣтъ, когато сѣ и хранимъ отъ това а сѣлѣмъ ся като най-добрѣ земеделѣцскїй на- родъ, а пакъ обработанїето на тѣзи до- брж земѣж шо имамы сѣ намѣрѣва все още въ пелены, и похвалното наше трудолю- бїе не приноси освѣтъ скудны произво- денїя. Сѣщо тѣй да сѣ турнѣ на пѣтъ о- совѣршенствованїето на нашѣтъ сѣвѣтъ запемаренж нѣдустрїя и да сѣ земе въ прїзрѣнїе до сега чуждата пѣмъ домашнѣтъ економїя, споредъ както нѣй прѣдстави на това днѣсъ безбройны примѣры про- свѣщенїята Европа.

Но това което може да направн да цѣв- нѣтъ земеделнѣтъ, което може да сѣжнѣтъ нѣдустрїя и да въздушеватъ е- кономїя, не е друго освѣтъ **ТЪРГОВИЯТА**. Живы и несумнѣльны примѣры показватъ, че вѣтрѣшното благостонїе на единъ зе- мѣж много зависи отъ распространїето на вѣнкашнѣтъ и сношенїя, сирѣчь на **ВЪНКАШНАТА И ТЪРГОВИЯ**.

Само когато е вѣншнѣната търговїя до- брѣ развитѣ, когато вѣтрѣшнѣтъ произ- веденїя могатъ лесно и вѣлкога да сѣ изнасятъ и распродаватъ, тогазы земѣта сѣ опитомя, обогородѣва сѣ, размножава про- изведенїята си, туй което и причинява обогатяванїето ѣ.

Нека наведемы за примѣръ само Ан- глїя. Има ли друга земѣ въ който да е земеделнѣтъ въ по-цѣвѣтъ състоянїе, и въ която да е по-напрѣдѣла нѣдуст- рїя та и домашната економїя? Не. А на какво дѣжнѣтъ вѣншнѣтъ това? не на распространїето ли на вѣнкашнѣтъ снѣтъ търговїя? Кой може да каже противното?

Свѣдовѣтелно прѣтогнѣта нѣжда е вѣче да турнѣтъ прѣдъ очнѣ тѣзи важны прѣд- меты които сѣ толкозы касѣжѣтъ до на- шнѣтъ най-дѣлобкы интересы, и да хва- немъ да ги прѣтрѣсѣмы, прїдирѣмы сѣ по-голѣмъ интересъ, и да заягамы за тѣхъ сѣ по-голѣмо присърдце отъ колкото до сега. . . .

Думата тука сама нѣде да споменѣмъ за друго едно такожде прѣкрасно прѣдпрїя- тїе у насъ Българнѣтъ, което обаче оста- нѣ само едно минутно явенїе, но което ако бѣ успѣло, друго и да не направѣ- шѣ отвѣднѣжъ, а то щѣше до сега да за- варди между насъ и за насъ доста мѣ- лїоны грошовце които ежѣдневно чужден- цнѣтъ отнематъ отъ нашнѣтъ и нѣшѣтъ пѣн- тѣ дѣебове.

Думата е за компанїята **Провиднїе**. Тѣзи които сѣ маломалекы запозна- ты съ исторїята на търговїята шо да знажѣтъ бездруго за голѣмѣтъ помощъ който намира маджарскїй-тъ народъ въ компанїята снѣтъ **Лондъ**, който тѣй отъ маляко въ 35-36 години брѣнѣтъ днѣсъ врѣхъ

кѣй-тъ златъ медъ и го вносятъ въ ко- шарѣтъ си — маджарскѣтъ столицѣ. Тѣй шо сѣрїозно може да сѣ каже че най- малко полвнѣната отъ народѣтъ посрѣд- ственно и непосредственно сѣ подкрѣпнѣ отъ реченнѣтъ компанїя. А отъ дѣ таа сила и това богатство на Лондската ком- панїя, излѣшно е мыслимъ да расправѣ- мы за него.

Черно море, Дунавъ, Сѣва и Драва сѣ воднѣтъ отъ които е зѣла сырнѣто снѣ и по които и днѣсъ прѣнѣмѣственно бе- ре та златнѣтъ снѣ пѣськѣ. А кои наро- ды живѣжѣтъ по брѣговѣтъ на тѣзъ во- ды? Не сѣ ли Сърбїи, Хървати, Влахи а най-вече Българи! Какво бы было ако бѣхъ по сѣтъ врѣме свѣсны, или нека ка- жемъ, ако и сега сѣ свѣстѣжѣтъ тѣзи на- роды и сѣставѣжѣтъ народны компанїи? не щѣжѣ ли да имѣжѣтъ и тѣ единъ добрѣтъ дѣлъ отъ несмѣннѣтъ богатства който сѣ стичатъ днѣсъ въ Унгарїя и Австрїя? Нѣй Българнѣтъ, които насѣлявамы брѣго- вѣтъ на Черно море, които сѣмы обгрѣ- нѣли най- знаменнѣтъ и най-хубавѣтъ часть на Дунавъ, не бѣжмы ли зѣлн едно доста хубаво мѣсто въ сѣбранїето на тѣзъ малкы народы?

Ето великата идея на който можашѣ да послужн доста добрѣ даже и безъ да снѣ ѣе възбразявало **Провиднїето**.

Но за нашъ зѣлъ чѣсть. Една толкозы висока мысль, едно толкозы важно прѣд- прїятїе, — една толкозы полѣзна работа загнѣжъ, — загнѣжъ въ зачатїето снѣ, загнѣжъ — отъ. . . . да го кажемъ ли? отъ единъ странѣтъ отъ неспособнѣтъ-тъ нѣ, а отъ другъ отъ завнѣтъ-тъ нѣ.

Загнѣжъ. Но по прѣдначнїанїето снѣ то все пакъ оставн единъ свѣтъкъ полѣсъ въ народнѣтъ нѣй кругозорѣ, поне за прѣдъ очнѣтъ на помѣжнѣтъ нѣ сѣвѣсны народы; и тѣзи които бы прѣдпрїели да вѣскрѣ- сѣжѣтъ тѣзи прѣкраснѣтъ мысли и да въз- станѣватъ могущественнѣтъ задружнѣтъ въ подновѣнїето на едно такѣвъ прѣд- прїятїе тѣ не само бы освѣтили образѣтъ на Българскїй-тъ народъ, но и положи- ли бы основанїето на едно свѣтъло бѣ- дущѣ, тогазы когато водены отъ опытътъ тѣ бы памѣрнѣли и собственнѣтъ си ко- рысѣтъ въ прѣдпрїятїето. Първото неспѣ- чїе не трѣба да отчѣйва никого, когато сѣ касѣе за единъ толкозы важна работѣ. Нека не забравѣмы мадрѣто англїйско правило.

Неможѣ ли отвѣднѣжъ?

— Опытай сѣ пакъ.

И чудно нѣщо напѣстнѣжъ, Българнѣтъ на които самото имѣ нѣкон тѣлкуватъ ка- то тождественно съ имѣто търговецѣ, Бъл- гарнѣтъ сѣлѣны нѣжкога за търговїята снѣ, когато тѣхнѣтъ кѣрѣвнѣ сѣ кръстѣсѣвали Персїя и досѣгѣли до Индїя та сѣ спа- блявали цѣлъ Европѣ съ произведенїята на тѣзи страны, Българнѣтъ които на Си- меоново врѣме тежкы войны и ратове сѣ воднѣли за свободѣтъ и распространїе- то на търговїята снѣ, Българнѣтъ който въ Крумово врѣме още бѣхъ добили зна- чителнѣтъ флотѣ въ Черно море, Българнѣтъ, които при завоеванїята на османлїнѣтъ нѣж сѣ дали и кораби и корабѣри и ад- миралнѣ сѣ служнѣли въ флотѣтъ нѣжъ като некусны и опыты морїаци; днѣсъ на Бѣло море тѣ сѣ сѣвѣсны отгнѣкнѣти отъ край-морїята, на Черно море сѣ устѣ- нѣли на грѣцкѣтъ прѣселенїя най-главнѣ- тѣтъ търговскы точки, та и по Дунавъ, брѣ- говѣтъ на който въ по-голѣмото нѣжъ про- странство и въ най-хубавата нѣжъ часть сѣ могли още да одрѣжѣтъ, и тамъ днѣсъ нѣжѣжѣтъ нѣи едно корыто, нѣи единъ ко- рабъ. . . .

лѣ го още имѣжѣтъ често да приговарятъ срамнѣжѣтъ опѣжъ и унизителнѣтъ за тѣхъ поговорѣжъ че “на дърво безъ корѣнъ не сѣ качѣжѣтъ.” Тѣй тежко е паднѣлъ търѣ- скнѣтъ духъ у насъ, а съ него насѣдно сѣмы паднѣли въ крайнѣтъ сирѣмашнѣтъ и сѣмы останѣли, освѣтъ рѣзѣто, само сѣ пѣлѣтъ да пѣселнѣжѣтъ и да прокопсамы! (Сѣдѣу ва)

Впрѣсѣтъ за освобѣженїето на Бъл- гарскѣтъ Черковѣж зависи ли отъ Сул- тана, или отъ Патрїархѣтъ и отъ е- днѣжъ вселенскїй собѣръ?

“Процѣсътъ за Българскѣтъ черковѣж е отколѣтъ придобнѣтъ въ явнѣто мнѣнїе върху полѣто на природното право на исторїята, и правѣта дадены отъ Отѣ- манскѣтъ императоры на тѣхнѣтъ под- даннѣцы. Ето че той сѣ придобнѣ и прѣдъ Императорското правнѣтелство, което прѣд- ложнѣ на Патрїарха да избѣро два про- екта, които и двѣта, като правятъ Бъл- гарскѣтъ Черковѣж независнѣжъ, оставѣтъ сѣвѣсны непокатнѣтъ почетѣтъ кѣмъ Па- трїаршескнѣтъ прѣстѣлъ въ Цариградъ.

Фенѣръ отговори на царското призо- ванїе, като обѣжѣ, че впрѣсѣтъ за ав- тономїята на Българскѣтъ Черковѣж бѣлъ една сѣвѣсны религїозна работа, която можѣла да сѣ свѣрнѣ само чрѣзъ единъ Вселенскїй собѣръ.

Нѣй не щѣмъ да повтарѣмы опѣжъ ко- ето сѣмы толкозы пѣтъ изрѣкнѣ: то е че тозъ черковѣж впрѣсѣтъ по законѣтъ на царѣвѣто, толкозы е сѣвѣсенъ съ врѣ- меннѣтъ редѣ, що е невѣзможно прав- нѣтелството да го сматрѣ като отѣвѣтъ неговѣто подѣдомство. Нѣй прїнѣмѣмы изложѣнїето на Патрїарха въ цѣлъстѣ- тѣ му, и нѣй ще докажемъ че като от- рнѣча на Правнѣтелството правѣто да по- срѣднѣчѣствува въ тозъ впрѣсѣтъ, той разѣлаа основѣжѣ върху който Патрїар- хѣ Самуилъ, е възднѣжѣлъ въ 1767 въ- чнѣто право на фанарїѣтскнѣтъ патрїархъ да управлѣва Българскѣтъ Черковѣж.

Дѣствѣрность-та на тозъ актъ не мо- же да бѣде отказана: той е уварѣнъ въ фенѣрскѣтъ архнѣмы, той, колкото е лѣжѣтъ, напечатанъ е въ **Снѣтѣмосѣ исто- рнѣжѣ пѣгнѣграфнѣ тнѣсѣ іерѣсѣ мнѣтропо- леѣсѣ Вѣтеградѣнѣж**, отъ мнѣтрополнѣта на алѣпскнѣтъ Бѣлградѣ, Антнѣма Д. Але- ксуднѣ, и въ прѣтрѣсѣванїето на Хїос- скнѣтъ епнѣскопъ Гнѣргорїя върху вѣдом- стѣвѣто на Константинополскнѣтъ па- трїархѣ.

Нѣй тѣврдѣ вѣрѣвамы, чо Император- скѣто Правнѣтелство знаѣ за тозъ актъ, който сѣ борнѣ въ негонѣ полѣжъ; нѣй сѣмы такожде увѣрѣны че ако то не е направнѣло нагѣло рѣшенїето снѣ, както бѣше направнѣлъ Султанѣ Мустаѣа, то е само порнѣдн прїнѣрнѣтелнѣтъ духъ който управѣ днѣсъ сѣвѣтътъ на Внѣс. Портѣжъ.

Тѣзнѣ пѣеса на който тукъ по-долѣ сѣзѣбнѣвамы прѣводѣтъ е скрѣсна съ май- сторнѣжъ. Снѣсѣтель-тъ снѣ е прѣдѣлагѣлъ двѣнѣжъ цѣлъ: 1-во, Да сѣснѣне единъ редѣ на работнѣтъ, който е сѣжѣствѣуважъ отъ врѣмето на грѣцкнѣтъ императорѣ Юстнѣнїана до 1767 лѣто. 2-о, Да свѣрѣ- же въ бѣдущѣ волнѣжѣ на Султаннѣтъ за да варднѣтъ побѣдѣжѣтъ на патрїарха отъ една реакцїя оправѣана отъ онѣжнѣ ко- нѣжѣтъ той направнѣ противъ ветхнѣтъ редѣ на работнѣтъ. Ето зашо той нѣзрѣява, че нѣма законъ и законъ, госѣнодаръ и гос- подарѣ. Спорѣдъ него грѣцкнѣтъ имѣе- раторѣ, който бѣше посѣвѣтълѣ автоно- мнѣжѣтъ на Българскѣтъ черковѣж бѣлъ е- днѣжъ чѣловѣкъ непознѣтъ и познѣтъ, сѣбѣ- доватѣлно малко способѣнъ да дава за-

копи. Ний като въ парентезъ, ще забѣлжимъ на читателя, че работата е за най-славниятъ владѣтель на Долнѣтъ (Византийскѣтъ) Имперіѣ, Юстиніана законодавецѣтъ. Най-послѣ, все като сѣдѣахъ патриарха Самуила, актѣтъ който даваше автономіѣтъ на българскитѣ черковѣ, проистичалъ не само отъ единъ печистъ изворъ, но той произвелъ още опасни резултати, и въ слѣдствіе на това името на (исара) законъ не му даваше никакъ законно достоинство и че бы ся осквернявало было това свято име, ако да ся приспособеше на такъвъ подобенъ актъ.

Тѣй като осжда минжлото, патриархѣтъ ся осигорява за будущее, като обявява че устѣпката, която му правятъ за двѣтъ българскѣ черковѣ, носи характерѣтъ на единъ истински царскъ законъ, защото тя была дадена отъ единъ господаръ законенъ и наслѣдственъ.

Ний не знаемъ до кой степенъ турското правителство, ще памира за добро да си полага патриархѣтъ правото, да ограничава законностѣтъ на господарѣ и на законѣтъ: едно подобно право дадено на единъ подданикъ, струва ни ся да е твърдѣ прѣкалено, а твърдѣ и опасно когато е дадено на единъ главатаръ на свещеници; но ний ще посочимъ на едно важно явленіе, наводжадо почти въ всякой редъ на тозѣ актъ: то е припознаваніе за законното сѣществование на автономнитѣ българскѣ черковѣ отъ първитѣ врѣмена на Българіѣ; ний слѣдователно изыскваме днесь онуй, което е сѣществувало отъ начало.

Тази независимостъ, казва актѣтъ на патриарха Самуила, трѣбало да ся унищожѣ поради злѣнитѣ които тя произвеждала, и това унищожение пріело едно достойно утвърждение отъ единъ господаръ законенъ и наслѣдственъ.

Нека ся застоимъ на тѣзѣ послѣдни редове, които изразяватъ тежестѣтъ на законностѣтъ който патриархѣтъ мислѣ да прилѣпи на актѣтъ си; има ли тамъ една, единка поне думица която да исклучава отъ този въпросъ авторитетѣтъ на Султана, единичка, която да помянува нуждѣтъ за да посредничествува духовнитѣ авторитетѣ? Никакъ. Причина за унищожение на автономіѣтъ было лошето управление на архиепископитѣ Охридскій и Ипекскій, придирваніе на това унищожение е волята на Султана.

Е добръ! Ние привождамы противъ патриарха Григоріѣ, авторитетѣтъ на патриарха Самуила. Ний си искамы пакъ автономіѣтъ по причинѣ на лошото управление на нашитѣ работѣ отъ грѣцкото духовенство; а за да утвърдимъ законностѣтъ на нашето отдѣленіе ний имамы волѣтъ на Султана Абд-ул-Азиса, не по-малко законна и не по-малко наслѣдствена отъ оная на Султана Мустафа. Истинѣтъ, тозѣ послѣдній господаръ при вѣнтѣ казуистически опрѣдѣленіѣ и истѣкованіѣ на патриарха Самуила, на които, твърдѣ извѣстно че, той не е давалъ вниманіе, не е никогѣ мислѣ да свърже свободѣтъ на дѣйствието на свонѣтъ наслѣдници.

Той самъ като прѣкъснѣ автономіѣтъ на българскитѣ черковѣ допуснѣтъ отъ прѣдшественницѣтъ му, утвърждаваше по-разумителното право на наслѣдницѣтъ си да работятъ по волѣтъ си. Кой ще смѣе да каже, че онуй косто Султанъ Мустафа е разсудилъ да направи за най-славиятъ епохѣ на царството, за вѣковѣтъ на Мурата, Балзата, Селима и Сюлеймана, — Султанъ Абдул Азисъ не ще може да да го направи за стотѣтъ злочесты години, за които той палига да ги истріе отъ въспоминаніе на хората.

Единъ Българинъ.

Ако направенъ при унищожението на Охридскѣтъ и Ипекскѣтъ архиепископи, оставенъ въ архивѣтъ на цариградскѣтъ патриархѣтъ, отъ дѣто е изваденъ. (74стр.).

“Давено е на онѣзи, които владѣтъ законно и дѣйствително, да даватъ законы и да владѣтъ посредствомъ Хатми-Шерифѣ (указѣ); тѣй прави много силнитѣ и вѣчно знаменитѣ, побѣдителнитѣ, нашъ господаръ и...”

вѣтъ свѣдѣлостѣтъ на смущеніето, което бы станжало отъ забравяніето на това правило; защото често бывае грѣшкѣ не само по дѣлото на онѣзи които ставатъ срдѣство да играѣтъ ся думитѣ, но още и отъ странѣ на лицата, които иматъ интересъ да откриватъ реалностъ подъ думитѣ, “да криятъ срамѣтъ си подъ едно почитателно наименованіе.” На тозѣ начинъ, отличавае разбойникѣтъ съ името на царѣ, краждѣтъ съ името на пѣвѣтъ, и волатѣ ся съ името на законѣтъ.

Ний знаемъ че исара знаменува заповѣдъ или царскій указъ, което има за цѣлъ да застави, което е било исполнено, или да направи единъ законъ дѣто го е пѣвало никакѣтъ, и което ние выкаме *диаконскѣ*. Римлянетѣ *саkra*, а турцитѣ *хатми-шерифѣ*. — Дѣлностѣта на законодателя е, да изважда туй което не е добро, а не да промѣнява което е добро. Защото ся е случвало на мнозина отъ нашитѣ, хора незнатни и подли (трѣба да го припомнимъ), които сѣ осквернили скитѣтъ, сѣ обезчестявали името на *исара*! като обличали сѣ него актове, които сѣ имали за цѣлъ не да утвърдятъ доброто, но да сѣспинѣтъ най-святѣтъ учрежденіѣ, покрѣпѣтъ сѣ санкціѣтъ на черковѣтъ. Истинѣтъ, като ся сѣспина хармоническото единство на нашѣтъ Черковѣ, тѣ сѣ откачили двата прѣстола Охридскій и Ипекскій, за да ги направятъ жѣто два независимы прѣстола, и тѣ сѣ посвѣтили, това разчленяване чрѣзъ *исари*, които сѣ были причина на много лошавини. Отъ тогѣзъ сѣ започнали тѣзи лошавини и тѣ вървѣтъ умножающе ся, защото не бы никой, който да ги притѣпѣ, лошавини които посяхѣ на черковѣтъ заплашване за распадѣніе; защото често тѣзи подли които насилственно сѣ ся выжили на двата прѣстола, свалѣхъ единъ другѣго и сѣ налагахѣ тѣлѣтъ на патриархѣтъ. Тѣ управляхѣ черковѣтъ ся грозно, като турѣхъ всичко на огнь и кръвъ, като набирахѣ дългове върху дългове, сѣ гонения, обирания сѣ изгнания на владѣнитѣ, които имажѣ зѣтъ честѣ да зависѣтъ отъ тѣхъ. *) Набожнитѣ Христіани въ тѣзи злочесты прѣдѣлы, тѣрѣхѣ толкѣзъ тежѣхъ огорченіѣ, и ся выжили въ частѣ да изчезѣтъ отъ епархитѣ (!). Когато злочеститѣ додохѣ до върхѣтъ, религіознитѣ главатарѣ на тѣзѣ двѣ епархитѣ, сѣдружени отъ оувѣтъ имъ побѣдѣхѣ отъ жалостѣ въ този главенъ градъ. Подпомогнѣтъ отъ мѣнѣсто на Христіанѣтъ отъ и дѣтъ имъ земли, тѣй както и отъ мѣнѣсто на архиепископитѣ, които бѣхѣхъ погрѣди дали оставѣтъ отъ двата прѣстола, за които е въпросѣтъ, тѣ прѣдставѣхѣ единъ петиціѣ (прошеніе) на Выс. Портѣ, за да изчезѣтъ дѣтъ архиепископи, и да бѣжатъ вътѣсены въ единството на нашитѣ прѣсвятѣ, апостолскіѣ прѣстола.

Нашитѣ силнѣ господарѣ, Господѣ да продѣлѣ животѣтъ му, като склонѣ мноството, на тѣзи горещи молбы и като издаде единъ *исара* или *хатми-шерифѣ*, споредъ който двѣтъ архиепископи и тѣхнитѣ епархитѣ, които зависѣтъ отъ тѣхъ ся сѣединяватъ за всегда съ нашитѣ Цариградскіѣ прѣстола за да земаѣтъ отъ него отъ сѣга наименованіе на пастырѣтъ си и началството на управленіето имъ. Ний благодаримъ на Бога, който поиска да влѣхне на нашитѣ силнѣ господарѣ това рѣшеніе косто ний назоваваме единъ истиненъ царскъ законъ, защото е то съгласно съ поджѣтъ на двѣтъхъ черкѣвъ и че то произлиза отъ *онгозѣ*, *който е нашъ законенъ царѣ* и *носи скитѣтъ по наслѣдство*.

За вѣчно доказателство на тѣзи полученѣ мѣлостѣ въ тѣзѣ послѣдни врѣмена, нашето патриаршеско и синодално писмо ся помѣти въ свѣтитѣ архивѣ на Великѣтъ Христовѣ Черковѣ, въ годинѣтъ на спасеніето 1767.

“Българитѣ живѣхѣ много вѣкове потиснѣти подъ игото на грѣцкото духовенство, и почти забравени отъ Правителството. Тѣхното търпѣніе и вѣрностъ примѣтъ вече награждѣтъ ся. Благодарение на черковитѣ реформѣ — които сѣ въ сѣщо врѣме и гражданскѣ — които В. Портѣ иде да имъ устѣпѣ, тѣ ще могатъ да живѣятъ въ единъ собствѣнъ животъ и да земаѣтъ въ царството онуй мѣсто, което тѣмъ прилѣжа.

За доказателство на благонаклонностѣтъ на който сѣ тѣ прѣдметѣ отъ странѣ на Правителството, ний ще приведемъ едно събитіе станжало прѣди два дни.

Единъ младъ Българинъ, под-офицернитѣ въ отоманскитѣ казѣцы, отишелъ да глѣда едина свой другарѣ, който служѣлъ въ царскитѣ пѣлатѣ.

Султанѣтъ, смѣлѣтъ отъ развѣтътъ му снагѣ, повикалъ го и го запитѣлъ отъ кой е земѣ. Под-офицернитѣ отговорилъ че е Българинъ. Султанѣтъ му направилъ още нѣкои въпросѣ сѣдѣ туй като ся обѣржѣ къмъ одного отъ свонѣтъ шамбелани (камергерѣ): Между тѣлохранитѣлитѣ ми, казѣлъ Н. Величество, има ли христіани? — Не, Царю. — Е добръ! азъ заповѣдавамъ, тозѣ младъ человекѣ да стане офицернитѣ и да бѣде записанъ между тѣлохранитѣлитѣ ми.

Самитѣтъ день и прѣтъ единъ часѣ на нощѣтъ, ся постарѣхѣ да свършатъ дрехитѣ на поувѣтъхъ офицернитѣ, и на утринѣтъ той почнѣ служѣтъ ся въ царскитѣ пѣлатѣ.

Този младъ Българинъ е първитѣтъ христіанинъ, който да е нарѣченъ тѣлохранитѣль на

то занимамы тѣзи повѣстѣ безъ да имажѣ честь-тъ до този часѣ да научимъ името, пореклото и родитѣтъ на този нашъ честитъ съотечественникъ и сѣнародникъ.

Единъ знаменитъ Българинъ праща ни слѣдующитѣ черти:

Ний примамы отъ Пловдивъ и Руссе свѣдѣтелства за ентузіазмѣтъ, което ся показѣ въ тѣзи два главни градова на Българіѣ, за повинѣтъ на освобожденіето на Българскѣтъ черковѣ. Двойната, религіозна и политическа цѣлъ която не е прѣстанѣла да води истинѣтъ на нашитѣ населеніѣ, и правото на на нашитѣ умни людѣ ся ясно въ тѣзи просты словословіѣ, дѣто поураското ние на мюсюлманскитѣ калѣтъ бѣше произнесено чрѣзъ хитѣ гласове прѣдъ подножіето на Бога на отпѣтъ нѣ.

При всѣтъ страшны пророчаніѣ първото дѣйствіе на нашѣтъ свобода бѣше едно неизмѣрно трепеніе на срдѣцето ни, въ ползѣ на османскѣо царство. Отоманскитѣ чиновницѣ, които сѣ видѣхѣ въ радостѣтъ на възкрѣсаніето ни, трѣба да сѣ могли да сѣ стѣнятъ единъ идея, върху туй: колко силѣ може да извлече отъ животѣтъ ни императорското правителство! досега, то трѣбаше да бѣи подъ насѣ; да ни брани, и да ни носи като испоклатѣ масѣ! отъ сѣга то ще наѣтри единъ живѣ и дѣйствителнѣ наклонностъ, основанѣ върху интересѣтъ на нашето сѣществование.

Додѣто тѣзи манифестаціѣ ечатъ отъ Марица до Дунаѣ, воени възпаленіѣ ся повдигаѣтъ отъ югъ противъ царството, възпаленіѣта на онѣзи които сѣга оне ся прѣпрѣтъ за сѣществованіето ни, и нескѣтъ да сынкѣтъ чуждѣ единъ сѣборѣ, за да ни осѣдѣтъ насѣ които призвѣхѣ нашитѣ права, и отоманското правителство, което ги припозна. Но ний смѣ утѣрѣти, че нѣма за какво да ся пѣлимъ отъ Фанариотското противеніе, защото неговѣтъ триумфъ былъ бы една рѣшителнѣ побѣда нанесена отъ Еллинизмѣтъ върху Отоманското правителство.

Между това, повинѣтъ които ни дохождѣтъ научѣтъ ны, че правителството турѣ въ дѣйствіе рѣшеніѣта сѣ колѣто за насѣ, като ни даѣ чиновницѣ които сѣ радѣтъ на явѣнитѣ почтѣ. Въ Пловдивѣ наименованіето на Юанѣна Груева за *мюавинѣ*, бѣде пріето съ общѣ ракопѣсканіѣ; този *мюавинѣ*, натоварѣтъ сѣ управленіето на нашитѣ най-блѣны работѣ е новѣ знакъ, да попространото въвежаніе на христіанскитѣ елементѣ въ правителствѣтъ сѣрѣж. Юанѣнѣ (Груевѣ) ефенди, е человекѣ, който чрѣзъ разумѣтъ сѣ како и чрѣзъ характерѣтъ сѣ е придобѣлъ всякого ни довѣріе и който ще заслѣжи отъ день на день повѣче довѣріето и на правителството.

“Имаѣ право онѣзи, който ката день молиѣ Бога, да го спѣзи само отъ пріятелитѣ му, защото отъ неприятели сѣ той и самъ ще знае да ся пѣзи.

Това бы имѣлъ пѣлѣжъ причинѣ да прави и нашитѣ народѣ.

Открытиѣ сѣ неприятели ний знаемъ; но кой ще ни покаже покрѣтитѣ нашѣ врагове, и кой ли ще ни опѣзи отъ безумны пріятелѣ?

Който бы искалъ да ны заведе на тѣпѣкъ лѣтъ, той, разумѣва ся, не ще ни каже че е пропасть тамо, каждѣто ны той мѣли, но ще ся мѣли да покрѣе за насѣ пѣтитѣ ни до тамъ сѣ рѣжѣ и цѣвѣ. И не е малѣ можѣ да ся докаже на засѣпѣннитѣ сѣвѣтѣ всякъ единъ о-пасностѣ, въ който по тозѣ пѣтъ може да влѣго.

Колѣто за онѣзѣ безумны пріятелѣ:

Земѣ само пѣлѣны уста сѣ празни фразѣ, споменувай всякой часѣ Българскитѣ пѣтъ шесть милиона, глѣдѣ сѣпѣното честолюбіе на нѣкои междѣ тѣхѣ, нашѣтъ свѣтъ сѣ Българинѣтъ отъ Вардарѣ до Дунаѣ и отъ Морава до Черно-море и тѣ щемѣ да ся прославѣтъ като Българофилѣ, или ще ся прочуѣтъ като ревностѣ патриотѣ; а колѣто сѣ касѣе до практическитѣ слѣдствіѣ — сѣхѣ, тамъ насѣ никой не запрѣтава да ся не срдѣмъ и да не стоимъ погрѣшкитѣ врѣзѣ другѣ за това за кое самы на себѣ сѣмъ сѣкрыви, защото хадесаны не глѣдамы и да работимъ за доброто сѣ а ся оставимъ да ны задѣлѣтъ като дѣца сѣ умыслѣны хвалѣбы и доброжелатѣства хора своекористны и себѣ-добро-желатѣлы.

Има ги доста такѣлы, които сѣ такѣлы евтено Българѣо родолюбіе правѣтъ добрѣ спекуляціѣ, и тѣй като сѣ Божіѣ силѣ натоварѣтъ ни сѣ като искренны пріятелѣ и никѣтъ тамо дѣто не смѣ ги ни сѣлы.

Но познава ли ги Българскитѣ нашѣ народѣ? ще умѣ ли да ги отбѣга и да ся запѣзѣи отъ тѣхѣ? Това е врѣхѣ косто ний не можемъ да бѣдемъ назадово утѣрѣны за да бѣдемъ и на пѣлно спокойны. Ще сырѣнитѣ обаче като кажемъ: че ний добротѣ пріятелѣ или ний злѣитѣ врагѣ на одного человекѣ како и на единъ народѣ е, Умѣтъ въ главѣтъ му, и че не чуждѣтъ добромѣслѣ и доброжелатѣства ко собствената просвѣтена свѣстѣ на человекѣ или на единъ народѣ е който може да го направи господарѣ на честѣтъ му.

“На едни кола грѣцѣ една сопа стига.”

Народнитѣ Чехскіѣ вѣстникѣ “Корреспондентѣ” който излиза на нѣмскы языкѣ въ Прагѣ така свѣтъна немѣджарскитѣ народности въ днѣшнитѣ обстоятелства:

“Тѣхнитѣ задѣтъ и срдѣството да го по-

по сѣ душевнѣ работѣ, които въздѣга и крѣпѣ народѣтъ, и уголѣмѣва матеріалното имъ благо-денствіе, сѣ своѣмъ помощѣ, които на народното и политическото поле завѣсама всекой пѣдей земѣ, колѣто че тѣсно и да сѣмъ ѣхъ прѣдѣрилѣ. за-конитѣ. Немѣджарскитѣ патриотскы вождѣ-ли иматъ задѣтъ да водѣтъ съплѣненіѣтъ сѣ кѣмъ всѣтъ онѣзѣ извори, които правѣтъ народѣтъ крѣпѣ и силѣ. Нека не прѣста-ватѣ отъ да опытаѣтъ всѣко срдѣство, за да въздѣлѣтъ душевното просвѣщеніе на народѣтъ, да устрѣватѣ новы училища и другѣ заведе-ніѣ за образованіе, а сѣществующитѣ да раз-ширѣчѣватъ и да поправѣтъ. Нека въ това на всякъдѣ да ги водѣ възбужданіето и подкрѣ-пеніето на народнитѣ свѣстѣ. Нека сѣдружава-ніето да бѣде за тѣхѣ тѣрѣда подпорка за ум-ноженіето и разширѣченіето на сходнитѣ кѣмъ това душевны и матеріалны срдѣства. Въ об-щѣнитѣ, въ областѣтъ нека не пропушѣтъ ни-еднѣ случѣкъ, за да възбуждѣтъ свѣстѣтъ и при-лежностѣтъ, какъ да служѣтъ на народнитѣ ра-ботѣ. Нека има всякъдѣ по единъ центрѣ, кой-то да е готовѣ да помага и сѣ думѣ и сѣ работѣ по единъ тѣрѣжъ цѣлъ и планѣ. Новитѣ избирания за нештѣнскитѣ сѣборѣ прѣдстоѣтъ нека ся турѣтъ народны кандидати, нека сѣ глѣда, да ся получатъ колѣто е възможно по-вече прѣдставитѣли и да не става пакѣ, какѣ п. пр. въ сѣборѣтъ да не лѣидѣ ни единъ Сѣ-вакъ; на всякъдѣ нека бѣде повѣче дѣйствиѣ енергіѣ, неже до сѣга. Въ самитѣ сѣборѣ выѣри нека немѣджарскитѣ народности, сѣставляѣтъ е-днѣ феланѣж. Загуй трѣба сѣгласіе да влѣдѣ-между тѣхѣ, сѣгласіе между племенѣта, сѣгласіе между всѣтъ въ тежненіето кѣмъ единѣ-нѣтъ нѣмъ цѣлъ: да унапрѣдѣтъ народнитѣ ра-ботѣ. При това нека ся не прѣнебрѣгѣтъ ни нѣмъ малѣ матеріалнитѣ интересѣ; колѣто е по бѣ-гатѣ единъ народъ толкѣзѣ е поваженъ, толкѣзѣ много може. Всячко що могатъ немѣджарскѣ племена да принѣсѣтъ, нека бѣде уваженіе да ся извършѣ. прѣдѣ всячко сѣгласно, и дѣ-то не е доволно силнѣ единъ частно тамо не-ка ся дѣйствува силѣтъ на сѣдружаніето.

Това сѣ законны срдѣства, а всичѣны тѣ трѣба да ся употребѣтъ чрѣзъ пѣтитѣ на онѣзи своѣ си помощѣ който на всякой народѣ, всяко племе частно даѣ важностѣ да може проговори своѣтъ важнѣ рѣчѣ дѣто сѣ касѣ до неговѣтъ сѣдѣнѣ.”

Уломки отъ допискѣ

..... Като видѣхъ слабѣнствѣното Македоніѣ, който отъ напѣваніето да все двѣ думѣ бра омаѣтъ два мѣсеца и нех да сѣ отвори уста, азъ вече не ми ся да ѣхъ карѣмъ да говори за такѣлы работѣ които може и на вѣкъ да онемѣе, за дѣто ще да мѣлѣмъ ти по-добрѣ, казвамъ, а мѣлѣжъ; а да ѣхъ карѣмъ да приговарѣ та-общи и невинны иѣща како за хавѣтъ и нѣмѣмъ такѣлы присѣрѣ. И тѣй щѣ нещѣ-ба да влѣза и азъ въ рѣдѣтъ на другѣтъ докѣсницѣ и да ви пишѣ не за друго ос-за *въпросѣтъ*, когото нѣкои отъ грѣцкитѣ стѣницѣ тѣрѣдѣ праведно сѣ нарекли седмо-лазѣмъ: защото като лѣжа на истѣнѣ е сѣ-дѣмъ ненасытны глѣзѣ зинѣтъ отъ нѣколко-дѣлны на самѣ та поглѣдѣ не само всѣ-наше вниманіе но и всѣчкитѣ наши дѣлѣ-тѣй що нѣмѣтъ друго общѣполезно ний нѣмъ примыслимъ дѣто да придѣрѣмѣмы можѣ-тоѣтъ въпросѣ ли е само отъ който ся-все що добро за насѣ и за нашето погѣ-Врѣхѣ това незнамъ какѣ могатъ другѣ да-сѣлѣтъ; колѣто за мѣсто азъ имѣмъ смѣрѣ-сѣ мѣнѣче че ако, вмѣсто за него, сѣхѣ-трудѣти толкѣзѣ години за устроѣніето на-высше училище въ Цариградѣ, тѣй мѣ-мѣтъ ми че това ний полесно щѣмѣмъ да-рѣшимъ, и че сѣдѣствіѣта отъ него щѣ-бѣждѣтъ много по спасителны отъ колѣко-дѣствіѣта на този въпросѣ. Азъ отивѣмъ и-тѣтъкъ да мислѣжъ, че десѣтъ годѣмъ за това училище нѣмѣе да даде възмо-на сыновѣтъ ни и тоѣтъ въпросѣ по-скѣ-благополучно да рѣшѣтъ, и да направѣ-въ това врѣмѣнно растоѣніе, изѣ насѣ ту-то чрѣзъ пѣтитѣ който смѣ хванѣли нѣ-можемъ за тѣхѣ да направимъ, нѣтъ нѣ-дѣлны оше. Но нека ся не отстранѣва-прѣдметѣтъ сѣ, нека не отворѣмъ другѣ-когато вече ся сотворилъ; тозѣ и като-за въпросѣтъ и върху въпросѣтъ говѣ-ка нѣмъ придружѣмъ и азъ, споредъ посѣ-тѣ. “Дѣка всѣтъ турѣ, тамъ и нашѣ-Хасанѣ.”

И тѣй за въпросѣтъ. Най-пѣрво нѣ-жѣмъ че и ний на 6. Дек. правимъ Сѣ-ніе и въздадохѣ благодареніе Богу за-това за което и всичкитѣ наши Братѣ-модебѣнъ за дългоденствіето на Н. И-чество Султанѣтъ, и то стѣмъ доста тѣмъ-но. Дѣто че ся каже че въ това нѣ-отдѣлѣхѣмъ отъ другѣтъ сѣ стѣтѣчѣ-и сѣнародницѣ; незнамъ обаче дѣлѣ-чно другѣ останѣхѣмъ свѣстѣтъ сѣгласно-защото трѣба да исповѣдамы, онуй за-нѣкогѣ хорѣта прѣзъ десѣтъ сѣла ги-сѣрѣтъ правото, че между насѣ нѣ-може бы повѣче отъ на друго нѣмъ-вѣрчны и пѣсѣмѣсты хора.

Въ сѣбраніето косто станѣ у насѣ-получѣніето на писмата отъ прѣдѣ-населѣ сѣ прѣкѣтитѣ за рѣшеніето нѣ-са, разсѣканіѣта върху отговорѣтъ нѣ-ставитѣлитѣ и сѣжденіѣта върху прѣ-бѣхѣ свѣстѣтъ отъ медѣ и масѣ.

Всичко що има да кажеме е да има рас-
справимъ до колкото ни е възможно за от-
мъщение на сумниливият и коумиснитъ
имъ стражуваня. Тъ смятатъ работѣтъ,
т. е. рѣшеніето на вѣрностъ като не свѣр-
шенъ. Но отъ коѣтъ странъ? Ний както раз-
бирами, той може да ся смята като не-
свършенъ само отъ странъ на нашето все-
ще духовенство, отъ приданчаніето на
което ся чакъ днесъ да обличъ рѣшеніето
въ формъ на приложніе, и на което отъ
макодукіето пакъ може наистинъ да ся
обави още но не и да ся уничтожи както
могутъ да ся лъжатъ и да лъжатъ никои.
А ако това послѣдното ся случи то, ра-
звѣтѣва ся че не ще ни бѣде прѣвъ друзъ
плъкъ, освѣна сами ний. Колкото пакъ за
стражуваніето имъ отъ бесконечни несправ-
длія и прѣпирки съ гърцитъ, ще кажеме че
тъ не ежественостъ въ дѣхътъ на прок-
сѣтъ, но въ естество на самитъ рабо-
тѣ, която както да ся свѣрши тѣзи прѣ-
пирки и несправдлія сѣ неизбѣжны — освѣна
ако речеми да си останемъ пакъ тѣй подъ
гърцитъ, както сѣ си до сега били; или
да туримъ гърцитъ на наше мѣсто, а ний
да минемъ на тѣхно, което е несправедно, а
още повече и неспознано. Защото нито ний
ще пріемимъ да ся върнемъ въ положеніето
въ което сѣмъ били, нито гърцитъ ще ся о-
ставятъ плъкоа да ги подчинимъ, ако възми-
мъ глупостъ-тъ на това да ся домогавимъ.
Проксѣтъ убо сѣ тѣй направени като да ся
запрѣтъ да възможностъ тѣзи несправ-
длія и прѣпирки, което обаче никои проектъ
не можѣтъ извърши ако не бѣде добра волѣ
отъ разнѣтѣющитъ страни. Но това по-
слѣдство колкото и да е желаемо, ний не
можеме освѣти отъ вѣрметъ да го чакамъ.
Когато отъ другъ странъ и съсѣбѣмъ су-
ществѣе едно стражуваніе и дължностъ
е, за да не кажеме дѣмбелско е, е же-
ланіето безъ борба и трудъ да ся постигне
всичко ипално и отъ всякъ странъ задо-
волно.

И тъй за успѣха на гимназіята изискува ся, щото първо и първо тя да може да посрѣщѣ нуждитъ на народа. (А какви сѣ нуждитъ ни не допуша нѣстото да хортуваны. За тѣхъ трѣба да ся хортува или на дълго и широко, или нищо.) Да учи дѣцата по-напрѣдъ на това, кое ще имъ възвѣа въ работѣ. Сичкигѣ науки сѣ добры, но да ги обеди чѣстьтъ извелижжѣ не може. За това трѣба той да хва не отъ първѣтъ по-пострѣбното. Напр., смѣлиши е, кога нѣмашъ хлѣбъ да ядешъ, да отпидаш да ся опивашъ, че не можешъ, да си направшихъ сумѣишъ дрѣхы. За това ний трѣба да изберемъ *реалны* пѣлъ, практичны, и той никога нѣма да ны остави глупы. Сега е за пѣлъ, най-доброгѣ възрѣд да поимѣлишъ, каква трѣба да бѣде основата (фундамента) на образованіеи нѣ. Въ послѣдне прѣялъ нѣ, европейскитѣ журнати, а также и въ отдѣлы сѣчѣиши, много ся е писало, на и до сѣге пишѣтъ, за тозъ въпросъ, т. е. каква да бѣде програмата и кой методъ е най-добръ за прѣданіеи. Отъ дитѣи слѣди може сѣки да види, чи програмати на наукытъ, които ще ся прѣдаватъ, е твърдѣ важна и трѣба отъ първомъ да ся разгѣда отъ всѣка стѣрѣа, да ся даде и на публиката (защито тя си устѣща нуждитъ), да имъ разгѣда, тѣи щото сѣки да обиди какъи грѣшка намѣрѣ. Стига да прочетѣш програмати на едно училище и ще видиши извелижжѣ, какъвъ му е хаза, и какво можешъ отъ него да чакать. За това, азъ мислѣмъ, тодѣкъ новѣтъ бѣго пужно да знае бѣлѣгската публика, каква не бѣде заредбата на нѣшната първичка гимназія, каквы науки ще ся прѣдаватъ, — съ единъ рѣчь, каква програмата ще ся введе. Туи за нѣкъ е тодѣкъ новѣтъ интересно, че тази гимназія ще състави новѣ фаза въ развѣіеи ѣ. Ради това трѣбѣше всенордѣно въ газетѣи да ся обсѣди този доста голѣмъ въпросъ, че тогавъ, като ся рѣши криво дѣво — саорѣд колкото нѣ сѣче главата, да ся вѣкара въ дѣйствиѣ. Гимназіята можеше да си отива кѣмъ нѣдѣта, пѣа щото отвариіеио ѣ да не ся свѣра, но и въпроса за програмати, ѣ да ся не оставя залъ вратата (съ тѣзи слова азъ не искамъ да кажѣ, че прѣяио му ся минѣло, не!) Ако публиката ся намѣвѣше въ тѣзи работѣ прѣвъ журнати — сѣи, то отъ това нѣколко не нѣше да ся узиди на Пловдивъ славата и значеіеио, които той досега е придобылъ и кои никога нѣма да ся забравитѣ. Потомъишъ нѣ съ бѣлѣгкѣио нѣ си споминѣвътъ за голѣмѣтъ рев-

Казанското Читанше: Пв. Т. Мамбоду.
Ив. Н. Узуновъ.
Михаила Минчевъ.
Т. Хр. Бакаловъ:

Тулчи, 9 10/апрѣ, 1868.

Отъ кога не са е писало за нашия Тулчиѣ пищо въ вѣстникѣтъ ви, за което трѣба да любитечитувате; да! дѣрзочно е, и сто азъ днесъ съ радостъ, а не както другѣ нѣтъ отъ печали многѣ и туги сѣрдѣа, хващайъ перото за да ви оповѣявамъ нѣщо.

Понеже знаете ки както е естествено сѣбѣ еѣкъ силѣъ бурѣа да изстана крайна тишина, тъй е свойственно да ся захлѣбѣа и сѣко партизанство съ единство, всѣтъ раздоръ — съ устроѣство и сѣко несвѣдѣніе — съ стѣслѣе. Тѣ и нашего общество отъ двѣ години и повече вѣдѣа доуѣ еѣне разбѣдено на два стааа еѣдинъ

Цялото ни животно град по о нило тикомо тѣ-
жесто, каквото бѣше вчера. Отъ двѣ тѣй? — Гласътъ,
Господине, че Славяното Правителство спорѣдъ бачи-
нѣтъ съ милостъ, жеме да даде на църковникѣтъ ни въ-
просъ край, прѣтѣнъ за насъ, день по пазрътъ, даде
високото значение на туй тържество, което те задълго
да започнатъ. Оне спроти съ мѣстъ на Мирнѣвскитѣ
чудотворецъ, пародътъ чакане съ истерични частъ,
когато ше поздравя тържествено Възлюбения си Го-
сподаръ Султанъ Абдулъ Азизъ за великитѣ му милости.
Вчера, на Богослужението дуконѣтъ ся зарадваха ошо
повече, когато нѣм ся прочете словото, съ което о-
е прѣдставителъ ни Д-ръ Г. Ст. Чокаковъ изѣстътъ
на Париградската Бѣл. Община, че Високото Порча отъ
празва на патриршицата познатитѣ два проекта. Сѣтъ
отгустъ свещеницѣтъ ни, обесени въ най свѣтъ
одежанъ, новехомъ пародътъ въ прѣстѣнитѣ доруча
на училището ни, да да отправятъ молбаъ Богу за дѣ-
тътъ живото и честито здраве на Августѣйшиятъ ни
Господаръ. Направъ злитото украсяване и единъ голѣтъ
прѣдпрѣтъ, който носеха двама души и на който бѣ
написано: **Божие, свѣршени царя Абдулъ Азиза.**
Така переживанъ, безпрониото множество дойде въ у-
чилищиятъ дворъ сѣтъ подосѣтътъ въ най голѣтъ
тихостъ, кога съ произнесе многолюбствето и ся чу-
мехом на възлюбения си Господаръ, ний неможемъ да
кажемъ въсторгътъ, който плѣнесе всичкитѣ сѣрдца.
Многобройнитѣ "Аминѣ" изпълнихъ градътъ. Сѣтъ туй
многолюбствето, учительтъ ни Г. П. Нѣрѣнѣвъ, кава
сзоровъ, на което съслужението бѣше това: И тамо гдѣе
е друшество въ най разнитѣ степени на цивилизацията,
училището а църквата сѣмъ парѣтъ поборница на про-
свѣтата, отъ които само може да бѣде единъ паролъ
благоселенствето. Когаъ нѣм ся нѣкъ пуждѣни назъ, които
нѣбави никакни други сѣрдѣства за развитіе на умѣтъ
и за обогатяване на сѣрдцето. И тѣхъ, толкозъ ну-
жнѣтъ свѣтлина нѣмъ, до днесъ нѣмъ съ бѣло на нѣтъ
расположение. Радна ся че о тука вече условието да ни
успѣтуратъ тѣзъ свѣтлинѣ спасеніето прѣдъ Бога и
народността, въ колелото на свѣтното друшество, а
това защото нѣмъ имъ оранъ пародуваътъ на языкъ,
некажемъ, да сѣмъ нѣтъ, до скоро отъ училищита и
църквитѣ ни. Учителтъ носоча и добринѣтъ, които
нѣмъ получи отъ рѣшеніето на въпросѣтъ, но ни на-
помяна че дѣсъ сѣмъ въ най тежкия изкушение. Ра-
достта ни нека е съмыслена, нека не прѣнѣнуе а у-
чазватъ нѣтъ, защото при non possumus отъ патрирши-
цата, можемъ да подмѣстѣтъ въ прѣжитѣ на другитѣ
пропаганди, а това е нѣкъ зѣбѣденъ въ' утробата ни;
кѣне се Българиято Іединство и ний сѣмъ зѣбугуни.
Синката надѣва на парѣтъ въ, найтолѣ отгавностъ
къмъ личинитѣ ни върѣ и за спомажъ на жѣлніето ни
да бѣдемъ като и до сега въ гордишното нѣстоиство.
Да получимъ пакъ сяко, нѣкъ ни сѣмъ а мѣсятъ ни и
очитъ управитѣ на Прѣсвитѣрия ни църкъ, нова нѣмъ
дълбока върѣ въ неговѣтъ милостъ. Учителтъ ся об-
рава нѣмъкозъ съ молба нѣтъ Богу за дѣтъ живото и
честито здраве на Августѣйшиятъ ни Султанъ, Абдулъ
Азизъ, тѣй и за Видлинскѣ Моттеперинѣтъ Н. В. А-
зизъ пѣмъ и за Локския Управителъ Али Риза Кѣмъ
кадѣтъ бей. Надъ покъ, моли ся Богу да осили Духомъ
премудростъ и личата надложно, изборни и повикани
да свѣршатъ и парѣдѣтъ въпроса, на който се единъ
втори такъвъ зѣборъ да прослѣпятъ оше по тържественъ
прѣнѣтъ му за нѣтъ рѣшеніе. "Аминѣтъ" които
сѣмънахъ при тѣзъ личности, тѣхъ безъ край, и сѣмъ
оше едно многолюбствето на Султанѣтъ, пародътъ ся ра-
зиде. Но не свѣрши си съ това. Вѣерять частъ по 2,
пакъ гѣмътъ брой отъ гражданѣтъ, заедно съ спѣмъ-
нѣтъ транспортѣтъ и ученикѣтъ ни, стѣмъ на конѣ-
тътъ. Тамо ся нѣмъ поздравя пакъ нѣмъ на Султанѣтъ
и сѣмъ грамогласнитѣ и отъ ученикѣ и граждане
"Аминѣ", дѣната всѣмъ парѣдѣтъ за тоя денъ отъ Г.
Пилурѣа направѣмъка пѣсенъ и прѣнѣснитѣ ни отидохъ
да подздравя лично Камакѣкина нѣ, Али Риза бей.
Негово прѣвѣхъко. съ бѣгидитѣ отъ завѣспѣтъ отдан-
чѣтъ на гражданѣтъ къмъ парѣтъ ни; като ги заради,
че не царскѣтъ милостъ едѣмъ да ги обливѣтъ, само
нѣтъ да си учимъ и тѣй да ся показѣтъ достѣпни за
тѣхъ. Сѣмъ бѣмърѣмъка гражданството остави кон-
нѣтъ и до сѣмъ нѣтъ гѣрѣжъкъ учимѣтъ отъ пѣсенъ и
благоселитѣ подвиги. Така ся прослави вчера полвѣното
на дѣмъ проекта и ний нѣмъ молитъ Г. Урѣдинѣ да об-
народѣтъ туй чакъ тържество въ столѣнѣтъ на Ма-
кедонія за знаніе на българска публича.

Защото числото на докторите които свър-
шатъ въ Императорскѣ Медицинско училище

атачно за нуждите на Императорските войски, а от друга страна, Царското Правителство желае да снабди поне по главните градове на империята с доктори, за това то, по внушението на негово Превъсходительство Салих ефенди, сегашният Директор на Императорското Медицинско училище, състави едно заведение под име (мекеби тиббийе мюлкье, гражданско медицинско училище) главно медицината ся преподава на турски език. Въ него ся приеми ученици всякакви от всяка народност съ условие да познават добре турския език и сичките класични приготвителни науки. Тъ же свършват медицината най малко въ пет години, ще ся снабдяват с докторска диплома и ще ся определяват граждански доктори.

Който от Българите желае да влезе въ това заведение под изискуемите условия, за по голъми разсуждения, нека ся отнесе лично или писмено на право до Доктора Г. Хр. Т. Стамболийски учителя на Анатолия въ сѣщото училище.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ

Австрия.

— Императоръ Францъ-Йосифъ отправилъ на австрийскитъ войски една дневна наредба въ този духъ:

„Монархията има нужда за миръ. Трѣба да змиемъ да го въздържимъ. Новиятъ уставъ на държавата положи пакъ царството на омижъ исторически основъ дѣто ся намираше то въ спокхъ, когато Австрия одержъ побѣдително една жична борба. Войската е прѣтърпѣла голѣми злочестии по хробростта ѝ останъ непоклонна, и азъ имамъ довѣрие на нейната хробростъ.“

Отъ другъ странъ депутацията на Хонвидтъ, като бѣше отишла да прѣдложи на Императора услугитъ си, за защититъ на прѣстолизъ и на отечеството, императорътъ и отговорилъ:

„Азъ примамъ съ радостъ свидѣтелствата на приверженностъ ви, уверене, че Хонвидтъ ще знайтъ всякога да изпълнятъ длъжноститъ си.“

— Австр. прѣдставителъ въ Римъ по заповѣдъ на графъ Бейста прѣдставилъ пакта, за да призове владѣщитъ въ Австрийскитъ наследствени земи, да ся покораютъ на сегашниятъ държавенъ уставъ. Палата нечакъ никакъ да маправи това, и за туй отношеніята между Римъ и Вѣна станала по напикти.

Пруссия

Полуаванчинитъ прусскитъ вѣстници бѣдятъ Австрия, че съ новиятъ воененъ законъ иде пѣтъ туй, колкото е възможно по-напрѣдъ да нападне на Пруссия; за туй, казватъ добро бы было, да ѣхъ испрѣвари Пруссия.

Берлинъ. Споредъ прусскитъ откритія, прѣди бойтъ на 1866 г. Австрия и Франция были ся патъкили да нападнатъ на Пруссия, тѣ щото Австрия прѣди войнитъ устѣпила на Францъ Венеція, а пакъ Франца обѣщала на Австрия Швеція; Пруссия щѣла да бѣде принудена да устѣпи Рейнскитъ земи, дѣто Франца щѣла да устрои кралевство — Вестфалско. Рейнскитъ градове щѣли да станъ неутрални за туй Пруссия щѣла да получи Шлезвигъ, Холштайнъ и Мекленбургъ; а другитъ немски кралства щѣли да ги проглатитъ другитъ помалки държави въ Германія, за то Франца бы получила Пфалцъ върху рѣкитъ Рейнъ. Пруссия ся извѣстила за това, и побързала да захване бойтъ който излѣзе честито за неѣ, защото Наполеонъ се ся надѣлѣлъ че той токозъ кратко врѣме ще трае.

— Н. Д. А. Цайтунгъ казва че споредъ пѣтитъ членъ на пражскитъ миръ, не е никакъ работа за нѣкакво отстапване на земѣ на Даниѣ, и че за да ся изврши този членъ Пруссия има само да попыта населеніята на сѣверо-шлезвигскитъ окрѣжия, искатъ ли да останатъ прусски подданици или да ги отстапятъ на Данско

Но ако бы тѣ да желѣхъ послѣдното, Пруссия нѣма да отстапи сѣверо-шлезвигскитъ окрѣжия на Данско, но ще отпусне просто населеніята на тѣзъ страни да ся смятатъ отъ сега като „данскы подданици“, които живѣхъ въ прусскѣ земѣ, дѣто ще каже, че всичкото е дѣто могатъ да ся провъзгласятъ само за Даниѣ.

— Пишатъ отъ Берлинъ на *Прессе*, че напѣреніето на прусското правителство, да понапикти празничнитъ държавни кассы съ паритъ на сваленитъ князеве отъ Хановеръ и Хессъ повдига негодованіето на германскитъ народъ.

Руссия.

— „Голосъ“, ся повдига противъ Австрия, за това дѣто бѣхъ раздали слухове, че иска да прѣвземе Румунія. Руссия, казва *Голосъ*, никога нѣма да допусне на Австрия, да земе и единъ педей земѣ, и ако тѣ, Австрия иска миръ, нека ся напусне отъ всякъ мислъ за разширеніе на границиитъ си, долѣ поне не наредъ вътрѣшното си състояние защото никакъ може бы да дочака и друго Соединѣние или Садовъ.

— „Пордъ“, ся обраца къмъ явнитъ вѣстници, които кривятъ Руссия, че въ Румунія и на долнѣ Дунавъ подклаждала немирства, и тѣзи окривяванія, които съ ищо немогутъ да ся засвидѣтелствуватъ, отбиватъ съ всичкитъ си рѣшителностъ. Както Руссия не ся е смисала въ домашнитъ румунскы работы тѣ стѣишъ не пада наумъ да прави това въ Унгариѣ. Унгарската сила — сѣдѣла „Пордъ“, е ново появленіе въ днешната Исторія. Тукъ нѣма традици (прѣдания) които бы налагадъ нѣкаквы длѣжности, нѣма нито съперничества нито антипатіи. Ново отворената страница е непа-

писана още, и само въ рѣцѣтъ на Унгариѣ лежи, да ся напише на неѣ прѣтѣство или умраза. Ако унгариѣ малко по назадъ погледа, то ще намери природна симпатія отъ странъ на Россія. Ако погледа прѣдъ себеси, то може да ся научи отъ некуството на великото царство на което е една часть. Колко и да ся възвиримъ назадъ въ Исторіята, никога не сѣ были Австрия и Руссия въ междусобѣзъ бой. Повече отъ половинъ вѣкъ и двѣтъ бѣхъ съ найтѣснѣ съюзъ свързани. Австрия като остави този съюзъ гледи, че ѣ ся долѣ по-доженіето въ Европѣ, и че това положеніе ся губи. Нека сѣдѣвателно Унгариѣ разсѣди, да ли ѣ е въ интересъ да бѣдѣ прѣтѣль или непрѣтѣль на Руссия. Русското правителство нѣма нужда да подбада интригы; то чака отъ Унгариѣ доказателство и готово е за взаимностъ.

Франция

— „Франсъ“ казва че наименованіето на Г. Лавалета за министръ на външнитъ дѣла не означавало никакво промѣненіе въ французскитъ политикѣ. „Никой не е по добръ приготвенъ отъ колкото е Г. Лавалетъ, за да упражнява въ Европѣ една политикѣ за миръ и напрѣдъ“, притуря *Франсъ*.

— На *Таймсъ* пишѣтъ отъ Берлинъ, че прѣди сегашнитъ кризъ въ Истокъ, Франца доказала на Руссия, че тя неше да ся възпротиви, на съгласеніето на независими и полунезависими държави въ балканскитъ полуостровъ. Отговорътъ на Руссия не ся знае, но вѣрвѣмъ че тя мисли да отхили рѣшеніето си (Боше).

Испания.

„Конституціонелъ“ споредъ една допискѣ отъ Мадридъ, подтвърждава че събитіята които станѣли въ Кадикъ, были въ свърсъкъ съ намѣреніето да ся вдигне общо републиканско вѣстаніе, въ което были смѣсени и седемъ баталіона отъ действителнитъ войски. Репареро до врѣме нахрѣлѣ дѣлитъ на това съзаклятія и изозвилъ гаватаритъ.

— „Мори. Постъ“, вѣрва, че въ Испанія не ся вдигне републиканско вѣстаніе, и затова — казва — португалското правителство въоружава съ работъ-тонове всѣтъ си градове и устѣио на Рѣка Тѣо.

Италия

— Въ Италиѣ е възбранено да ся дава пашпортъ за странни земи на войничитъ които сѣ прирѣжени на распусъ.

— Мадзини, за когото бѣше ся чуло че е даже умрѣлъ, пооздравѣлъ вече малко, и могѣлъ да ся расхожда; той прийма прѣтѣлитъ си на визитъ.

Англия.

— Работата за свършенното споразумѣние между Англіѣ и Америка, далѣкъ отъ да ся е свършила, стѣпи пакъ на твърдо, защото Вашингтонското правителство не одобри склоняваніята на прѣдставителъ Реверди Жонсона, и министрътъ на външнитъ дѣла Сьюаръ ся изразилъ че никога нѣма да остѣпи отъ исканіето на пълното удовлетвореніе зарадъ щѣтъ които нанесѣлъ на Сѣдиннитъ Щаты славнитъ курсиритъ Алабама.

Хангконгъ. 9 Ноемр. Англійскитъ военни кораби отишли въ Нанкинъ подъ расположеніе на англійскитъ консулъ за насилството, което направили китайцитъ въ Хангконгъ и Формозъ.

Америка.

— Ново-избранитъ прѣдсѣдатель на Сѣдиннитъ Сѣверо-Американскы държавы генералъ Грантъ съгласи ся на шесерменитъ прѣдлогъ, споредъ който Индійскитъ рааоты да ся прѣнесѣтъ на военното министерство и обяви че не е възможно да ся смали военната сила когато Индійтъ непрѣстанно вѣставатъ на борбѣ, и натовъ начинъ было нужно зарадъ въздържаніето на редѣтъ, да остане войската въ южнитъ държавы.

Румунія

Букурешкитъ вѣстникъ „Пера“, казва; че отъ оиѣхъ пгненихъ лущы, които прѣблѣчени полицейскы чиновници прѣварѣли, прѣзъ Руссия, нито половината не сѣ остѣпили, въ Румунія, защото тѣхното правителство ги раздало на сѣдѣнитъ Южны славны, (!) които щѣли были да иматъ скоро случка, да употребятъ добръ различитъ прусско оружје.

Румунія заплашана отъ Унгариѣ и далѣко не наоружена до колкото трѣба, а румунското правителство да раздава готовитъ оружія на други нѣкои, отъ които едва ли може да чака нѣкоѣ помощъ въ едно усилно за неѣ врѣме, то же каже че или румунското правителство не знае какво прави или румунскитъ вѣстничарѣ — какво казува.

— Въ засѣданіето на свѣтътъ отъ ноем. 29 прѣдсѣдатель-тѣ Братіано, казалъ че прусскитъ оружја сѣ довозены въ Румунія съ *Наполеоново изѣстѣ*. Когато станѣло думѣ за Вѣвскитъ „червенъ книгъ“, ужъ Братіано казалъ, че графъ Андраши има на умъ да подчинява Румунія на Унгариѣ. „Румунската земя“ — казалъ Братіано — не може равнодушно да гледи на угнѣтиваніето на Румунитъ въ Ерделъ. А министрътъ Коголичано, рѣкълъ че 120-000 Хонвиди (маджарскы войскари) даватъ право на Румунія да ся готви за отбранѣтъ си.

Въ всичко това най-важното е, дѣто ся вѣжда че въ Румунія *Пруссия* и *Наполеонъ* сѣ съгласили.

На *Пештеръ Лондъ* пишѣтъ отъ Букурешъ: „Явното мнѣніе (въ Румунія) е, че свършената распрѣ между Унгариѣ и Румунія неможе да ся отбѣгне, защото въ Румунія

аздраженіето было истинно голѣмо, на което немака причина е и това дѣто Румунія прави претенци на Ерделъ. Никой не вѣрва тукъ за постояенъ миръ, и за туй, бързѣтъ като трескави съ упражняваніето на войскитъ, особено, артилеріята, толчѣнтъ които маневриратъ и прѣзъ нощъ-тѣ. Артилеріята има отъ най-новитъ топове. А пѣшачитъ пгненихъ лущы. Сѣщо тѣ извѣстѣватъ го; че Руссия заедно съ Румунія готви нѣщо, и че направѣли уговоръ, да ся прѣдадѣтъ 500 вола за русскитъ войски въ Казафатъ (!) (ода боше).

— Мѣстото тука сѣдѣла да земе прѣдпопѣзѣ мѣркъ за въ всякой суучай, понеже печатѣтъ издаде мнѣніе че прѣтѣсваніето на сношеніята между В. Портъ и Грѣциѣ о станѣло по свѣтътъ на Австро-Унгариѣ, които само врѣме приварѣла за да захвеме Румунія.

Духовѣтъ ся виждатъ много распалены противъ Австриѣ. Отзвѣрача ся расчуло че австрийскитъ-тѣ тамо консулъ былъ далѣ строгъ прѣтѣстъ противъ румунското правителство, защото мѣстнитъ власти въ Плуецъ възпрѣли австрийскитъ пошѣ да не заминова за Букурешъ. Но Правителството отговорило, че Плуецкитъ началства испѣзали длѣжностѣтъ си като недопусжили австрийскитъ или кой да е другъ частикъ пошѣ, когато вече Правителството зело на свой счетъ външнитъ пошѣ.

Слухъ ся носи, казва Тюркъ, бѣтъ да ся поручава въ точностъ туй, че по сѣбѣстѣи на едно слово отъ Г. Братіано, което тежело да раздѣрѣши народѣтъ противъ Турция, демонстраци (зырѣніе на множество людѣ за извѣщеніе на расположенія си) станѣли подъ прозирѣтъ на князовѣтъ пашѣтъ, че миллистеріото дѣло купно дадо оставѣтъ си.

Грѣция.

— Една телеграфическа депеша отъ Атинѣ извѣстѣла, че грѣцкитъ камары допусжили на правителството си единъ извѣрѣденъ кредитъ отъ 100 мил. драхмы, и доставили му едно извѣрѣдно вдиганіе на войски.

Европейскитъ вѣстници много ся занимаватъ съ прѣтѣсваніето на сношеніята между Турциѣ и Грѣциѣ. Всякой сѣди отъ своѣтъ точки на възрѣніето и никой не ся задава сѣдѣлющитъ-тѣ възпросъ:

Атинскитъ-тѣ кабинетъ отхвърля исканіята на Портѣтъ; Какво мислятъ христіанскитъ населенія на царството? Это, кое е нужно да ся знае освѣтъ ако смятатъ тѣзи населенія като говеда, туй косто неможе да ся приложи въ единъ вѣкъ на всеобщото гласованіе.

Смѣнитъ тѣзи населенія, освѣтъ Грѣцитъ, и то не всичкитъ, осаждаѣтъ поведеніето на славинскитъ-тѣ кабинетъ спрямо Турциѣ. Выстѣниѣ акѣ туритъ прѣдъ очи критското вѣстаніе, косто е главна причина на бѣжотѣтъ, христіенитъ не търпятъ ли токозъ колкото и Мюсюманитъ? Паритъ които сѣ нужди да ся потуши този бунтъ неизлизатъ ли по многото отъ тѣхнитъ дѣбелове?

По нека рѣчемъ че възпросътъ на финанцитъ не е нищо; какво искатъ да сполучатъ христіенитъ въ единъ распрѣкъ, които теги да о-слаби царството, или да го разчлени? Всяко понижѣніе на Турциѣ обраца ся въ ползѣ на Руссия, и Христіанитъ треперѣтъ при идеѣтъ да паднѣтъ нѣкога подъ московско господство. Сѣщо тѣй идеята за единъ конференциѣ, бѣше тѣй испрѣтно прѣта? Върху кой основѣтъ искатъ да ѣхъ направѣтъ? Исканіята на Портѣтъ неправедни ли сѣ? Има ли на свѣтътъ една сила която да е търпила поне единъ седмицѣ тѣй както Турция теги отъ три години насамъ? Османлитъ нѣматъ ли право да кажатъ че чрѣзѣбрѣно тѣрпѣніе на Портѣтъ ставѣла достойно за единъ другъ думѣ. (К. д' О.)

— Споредъ Левитъ Хералдъ В. Порта увѣдомѣла посолствата си въ чуждитъ земи, че е готова да земе мѣсто въ прѣдложенѣтъ конференциѣ, само програмата на таквозъ едно събраніе да ся задоволи, да прѣгледа петѣтъ точки на ултиматѣтъ, който направи Турското правителство на Грѣциѣ.

— Споредъ както извѣстѣватъ отъ Ницѣ Италиѣскъ здравіето на Н. Выс. Фуадъ паша ся чувствително поправѣло. Казуваѣтъ че той щѣлъ да земе участіе въ конференциѣтъ който ще стане, и за това ся испратили на Н. Выс. вѣстѣ развѣшени между двѣтъ правителства записи които ся касайтъ до Турско-грѣцкѣтъ распрѣкъ.

— Бюрото на печатѣтъ съобщава ни сѣдѣлющитъ телеграмъ, отправѣнъ на В. Портѣ отъ главнитъ губернаторъ на Критъ на 17/19 д.

„Ваше Высочество! Споредъ писма, които прѣхѣтъ отъ Мехмедъ Али паша, мѣркитъ които бѣхъ зѣты въ Сѣакійскѣтъ странѣ, на-речена Калкиратъ за разореніето на чуждитъ чѣты, ся отбѣчили съ единъ отвѣренъ успѣхъ. Главатарѣтъ на четѣтъ Петропузакы, и всѣтъ чужденцы, които ся намирахъ на островѣтъ подолѣно оружје и ся подчинили на царскитъ войски. Тѣй всѣтъ членове на нареченното Прирѣженію Правителство, и всѣтъ бунтовни главатарѣ отъ Сѣакіѣ ся рѣшили да оставѣтъ конечно островъ Критъ, и азъ ще пратѣтъ паракоры за да ги прѣнесѣтъ въ Грѣциѣ. Подробности съ паракорѣтъ който ще трѣгне утрѣ за главнитъ градъ.“

— Лев. Хер. въ потѣхъ прѣзъ нощъ-тѣ сѣ извѣрѣденъ притурка обнародѣла едно писмо отъ Сирѣ, съ което ся подтвърѣла потѣкуваніето на критското вѣстаніе; туй извѣстіе стѣгнѣло въ Сирѣ на 30 Дек. (н.)

Бунтовничитъ казува дописникѣтъ на реченитъ-тѣ вѣстникъ, действително были принудены отъ глѣдъ да ся прѣдадѣтъ. Ховарѣтъ паша като възпрѣ хроноиснѣтъ Е. по сѣ и К. р. и тѣ да не излѣзѣтъ отъ Сирѣ, така поразъ вѣстаніето, като че го потопи въ срѣдъ морето; Сѣнѣтъ на Петропузакы ся дѣржи още по горѣтъ, но пѣши му ся намира въ прѣдѣленитъ.

Тая дописка съобщава и прѣписъ отъ договорѣтъ за подчиняваніето на Бунтовничитъ.

Това извѣстіе за подчиненіето на бунтовничитъ като подтвърѣла отъ странъ на редакциѣтъ си *Левитъ Хералдъ* увѣрѣва че Петропузакы и другитъ волонтири щѣли за днесъ (сѣбота) да стѣгнѣтъ тука.

— Споредъ истинитъ вѣстникъ: Выс. порта тогазъ само ще пристане на конференциѣтъ, кога ся земе за основъ разгледаніето на вѣтъ точки отъ ултиматѣтъ който отпраѣта въ Грѣцкото правителство. Вѣрѣватъ въобще че Европѣйската дипломатія ще устѣпи въ изискваніята на Портѣтъ, като ся ограничи само въ разсѣкване на ултиматѣтъ.

— Все споредъ *Л. Х.* посланиитъ Русскій, Англійскій, Прускій и Италианскій имѣли съ-станокъ съ Н. Выс. В. Везирѣ, върху работѣтъ за отпрашаніето на Еллинскитъ подданици отъ Османскѣтъ държавѣ. За сѣмѣтъ работѣ имѣлъ състанокъ и на дълго разговорѣ и прѣд-ставитѣлъ-тѣ на сѣдиннитъ държавы Г. Мористъ съ Н. Выс. Сафетъ-пашѣ, който споменѣлъ за състанокѣтъ съ Н. Выс. В. Везирѣ, и казалъ — че той отговорилъ, какъ сътъ скѣрѣтъ вижда че о прихуленъ да не прѣеме никое чуждо намѣсване въ вътрѣшнитъ работы на Имперіѣтъ.

— Тюркъ ся споменува че, при всички разладены слухове, В. Порта не е прѣзѣла още конференциѣтъ, и че при всякой що ся види тѣ ще постояиствѣна въ от-ричаніето ѣ.

— На *Куріе д' Оріанъ* пишѣтъ отъ Пловдивъ че слухѣтъ за конференциѣтъ немыло падѣлъ на тамошнитъ Българи, които желѣли въ този случай да покаже правителството испѣкѣтъ си енергійѣ и силѣ. Дописникѣтъ ето що турѣ въ устѣта на рускитъ и комитетскитъ ениссарѣ, които употребѣватъ критическо-то положеніе на правителството въ своѣтъ ползѣ: „Вижѣтъ“, казватъ тѣ, „портѣтъ искаше да испѣди Еллинитъ, но рускитъ послѣнитъ ся опрѣ, и ето че имѣ дадохъ врѣме, туй косто е едно срѣдство за да ся земе назѣлъ прѣпото рѣшеніе. Сега, по прѣдложеніе на Руссия, ще направѣтъ единъ конференциѣ и всичко ще ся нареди и свърши по волѣтъ на пѣратора Александра. Вы видѣхте опытътъ на неговѣтъ силѣ въ Цариградъ; генералъ Игнатіевъ е ко-то не даде да застрѣлятъ Мано и Буларисъ узловенитъ въ началото на Критското вѣстаніе. Генералъ Игнатіевъ е който направи да висѣтъ назѣлъ Митхатъ-паша, защото този управитѣль обѣсѣ нѣколко души отъ четѣтъ който възлохъ въ Българіѣ за да вы освободѣтъ отъ турското иго. Неговото вѣліаніе е всемогущѣ въ Цариградъ.“ (!)

Тѣзи думы които правѣли впечатленіе въ населеніето, каратъ дописника да приканѣ съ рѣшителностъ Правителството да послѣва строгитъ пѣтъ който си е прѣдпрѣзѣо, туй косто ще направи да заѣмѣтътъ всѣтъ неговѣ не-прѣтѣли.

— Отъ ВРАТЦА ни пишѣтъ.

Нѣкоє си черкесче отъ тамкашнитъ черкескы села като ходѣло да продава тютюнъ въ селото Вѣрбицѣ, враќало ся да си иде на селото и падѣло на пѣтъ та умрѣло, като нѣ-мало кой да му помогне, понеже сградѣло, какъ-то казватъ, отъ чернѣтъ болѣстѣ.

Черкеситъ като ся научаватъ за това ставѣтъ обрѣжѣны и отиватъ на селото Вѣрбицѣ който и разориватъ свършенно; напалили мнозина селенцы; изгорили дѣстѣна кашѣ, и пакъ обирѣтъ съ коѣ го прѣнесли, като отка-рали не малко и добытъкъ. Това жалѣстно при-ключеніе станѣло дѣня.

Мѣстната властъ като ся научѣла за това побързала да испрати на сѣщото мѣсто по-забавно мѣстнитъ-тѣ бюлѣкѣшии съ мнозина злѣпѣта, които и доведѣ въ Вратца око-ло 20 души отъ черкесѣтъ.

— Завчера въ рѣдѣхъ пристѣгнѣхъ въградѣтъ ни съ Варненскитъ-тѣ нарохѣдъ Т. Т. Прѣо-свещеніето, Софійскій Дороевъ, и Ловчанскій Иларіонъ, които и слѣзохъ на Орта-кюю при другитъ наши народны владѣщы. Тѣхното ту-ка пристѣгване колкото обраѣла нашитъ съзѣ-родниѣ токозъ повече смуги Ферѣеръ, който и не знае вече на що да ся рѣши, като ви-жа безусѣпностъ-тѣ на интригуваніята и на домогваніята си. Очакѣватъ ся тука такожде съ негѣрѣтиѣ и другитъ по вѣтъ Българи владѣ-щы, подвигѣтъ на които за утвърденіето на Българскѣтъ нашъ самостоятелѣ черкѣвъ въ сегашнитъ обстоятелства ще отвори новѣ свѣ-тъхъ страниѣ въ черковнатѣ ни Исторіѣ, ще освѣтли на ново образѣтъ на нашето народно духовенство и на чѣтъ Българскитъ народъ.

— Грѣцкитъ вѣстници на столицѣтъ като неспѣхѣхъ какво да отговарѣтъ на това що за тѣхъ и за възпрѣстѣтъ писѣмъ по грѣцкы, мѣлѣтъ мрѣтво мѣлѣчаніе и ни вѣжъ и ни гѣжъ за оправданіята на Българитъ не казуватъ, а само охъ подкачили тѣ дни всичкы да обнародѣватъ Патриаршескитъ документи, (писменны доказателства) върху отъвѣргнѣніето на прѣсѣ-тъгѣ. И сама патриархіята отъ като ги печѣ-та на особни книжкы по грѣцкы, печѣта ги сега скрѣтѣмъ и твърѣтъ заскоро и по Българ-скы за да ги раздалѣ и между Българитъ дамо-бы съ това да разжѣти умѣтъ имѣ. Суѣтиѣ на-сѣжѣ! Доводитъ на оправданіята ѣ сѣ твърѣтъ пѣ-тъ многоглаголаніе и плохи софизмы и нищо пове-че, тѣйщо сѣдѣтъ това що сѣмъ казѣли до сега като неспѣхѣши въ тѣхъ нищо ново и серіозно за опроверганіе отъ нашѣ странѣ оставѣмъ ги на-сѣжѣтъ и сѣдѣмѣтъ имѣ, и всичко что имѣмъ за тѣхъ, ли кажемъ на стѣотеченитѣ сѣ сѣ: БАБА СКАЧА НАЗАДЪ, НАПРѣДЪ ВСЕ КРАЙ ПѣТЪ ПЕКА МОМКО — НАРЕДЪ. НАРЕДЪ, ЧЕ НАПРѣДЪ

Редакторъ и издѣтель П. Р. Славейковъ.